

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny w Siemiatyczach w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Śnieżko

Protokolant Sylwia Mulewska

przy udziale Prokuratora Magdaleny Szepietowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 stycznia 2017 roku sprawy

R. P., syna S. i M. z domu D.,

urodzonego w dniu (...) w S.,

oskarżonego o to, że:

1) w nocy z 13 na 14 sierpnia 2016 roku o godzinie 1.40 w miejscowości A., gmina N., na trasie B. – A., spowodował wypadek w ten sposób, że umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym prowadząc samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym 2,93 promila alkoholu we krwi, nie zachował należytej ostrożności oraz nie dostosował prędkości do panujących warunków pokonując łuk drogi w prawo, doprowadził do utraty stateczności przez samochód, w wyniku czego auto przemieściło się na lewe pobocze, gdzie przodem uderzyło w zrosnięte ze sobą drzewa, w następstwie wypadku pasażerka W. A. doznała obrażeń ciała w postaci: wieloodłamowych złamań kości twarzoczaszki, licznych złamań sklepienia i podstawy czaszki z rozdarciami opony twardej w miejscach złamań i wylewami podkostnowymi kości piramidowych obustronnie, rozległego wylewu krwawego w powłokach miękkich głowy głównie po stronie prawej, podbiegnięcia krwawego mięśni skroniowych, krwawienia podpajęczynówkowego, ubytku tkanki mózgowej w płacie czołowym prawym, niewielkiego obrzęku mózgu, krwiaków obu płuc, treści krwistej w lewym stawie kolanowym, wylewów krwawych na podudziu prawym, na bocznej przyśrodkowej powierzchni kolana lewego, wylewów krwawych trzonu macicy i okolicy lewego jajnika, na bocznej lewej powierzchni języka, pęknięcia błony śluzowej przelyku, nadżerki przelyku, podtorebkowego pęknięcia śledziony, złamania kości nosa z przemieszczeniem, złamania kości strzałkowej prawej, złamania powierzchni kłykcia przyśrodkowego kości udowej lewej, złamania mostka, złamania żeber II i III po stronie prawej, złamania żebra IV po stronie lewej, które spowodowały wstrząs urazowo-krwotoczny spowodowany urazem wielonarządowym, w wyniku których W. A. poniosła śmierć na miejscu zdarzenia, a pasażer T. P. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy ze wstrząśnieniem mózgu, stłuczenia lewej strony klatki piersiowej i złamania dna lewego oczodołu, które naruszyły prawidłowe czynności narządów jego ciała na okres powyżej 7 dni, przy czym R. P. dopuścił się popełnienia czynu w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o przestępstwo z art. 177 § 2 kk w zb. z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

2) w nocy z 13 na 14 sierpnia 2016 roku o godzinie 1.40 w miejscowości A., gmina N., na trasie B. – A., w ruchu lądowym prowadził samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości 2,93 promila alkoholu we krwi, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku

ze skazaniem za przestępstwo, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne,

tj. o przestępstwo z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

I. Oskarżonego R. P. uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to:

- za czyn z punktu pierwszego aktu oskarżenia na mocy art. 177 § 2 kk w zb. z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazuje go, zaś na mocy art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę 3 (trzech) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio,
- za czyn z punktu drugiego aktu oskarżenia na mocy art. 178a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 42 § 3 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

II. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego karę łączną w wymiarze 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności.

III. Na podstawie art. 90 § 2 kk, art. 85 § 1 i 2 kk, art. 88 kk orzeka wobec oskarżonego łączny środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

IV. Na podstawie art. 43a § 2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 12.000 (dwanaście tysięcy) złotych.

V. Na podstawie art. 47 § 3 kk orzeka od oskarżonego R. P. na rzecz pokrzywdzonego E. K. kwotę 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych tytułem nawiązki.

VI. Na podstawie art. 47 § 3 kk orzeka od oskarżonego R. P. na rzecz pokrzywdzonego D. K. kwotę 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych tytułem nawiązki.

VII. Na podstawie art. 47 § 3 kk orzeka od oskarżonego R. P. na rzecz pokrzywdzonego T. P. kwotę 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych tytułem nawiązki.

VIII. Na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 18 sierpnia 2016 roku godzina 12.30 do 16 stycznia 2017 roku godzina 11.35, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

IX. Zasądza od oskarżonego R. P. na rzecz pokrzywdzonego E. K. kwotę 1.440 (jeden tysiąc czterysta czterdzieści) złotych tytułem poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego.

X. Zasądza od oskarżonego R. P. na rzecz pokrzywdzonego D. K. kwotę 1.440 (jeden tysiąc czterysta czterdzieści) złotych tytułem poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego.

XI. Przyznaje ze Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. kwotę 885,60 złotych (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy), w tym kwotę 165,60 złotych (sto sześćdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy) podatku VAT w wysokości 23 %, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

XII. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 (czterysta) złotych tytułem opłaty i obciąża go pozostałymi kosztami postępowania.

Sygn. akt VIII K 345/16

UZASADNIENIE

WYROKU Z DNIA 16 STYCZNIA 2017 ROKU

WYDANEGO W TRYBIE ART. 387 § 2 KPK

W ZAKRESIE PODSTAWY PRAWNEJ WYROKU ORAZ ROZSTRZYGNIEĆ

ZGODNIE Z ART. 424 § 3 KPK

Mając na uwadze zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku rozprawy materiał dowodowy Sąd uznał oskarżonego R. P. winnym tego, że:

1) w nocy z 13 na 14 sierpnia 2016 roku o godzinie 1.40 w miejscowości A., gmina N., na trasie B. – A., spowodował wypadek w ten sposób, że umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym prowadząc samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym 2,93 promila alkoholu we krwi, nie zachował należytej ostrożności oraz nie dostosował prędkości do panujących warunków pokonując łuk drogi w prawo, doprowadził do utraty stateczności przez samochód, w wyniku czego auto przemieściło się na lewe pobocze, gdzie przodem uderzyło w zrosnięte ze sobą drzewa, w następstwie wypadku pasażerka W. A. doznała obrażeń ciała w postaci: wieloodłamowych złamań kości twarzoczaszki, licznych złamań sklepienia i podstawy czaszki z rozdarciem opony twardej w miejscach złamań i wylewami podkostnowymi kości piramidowych obustronnie, rozległego wylewu krwawego w powłokach miękkich głowy głównie po stronie prawej, podbiegnięcia krwawego mięśni skroniowych, krwawienia podpajęczynówkowego, ubytku tkanki mózgowej w płacie czołowym prawym, niewielkiego obrzęku mózgu, krwiaków obu płuc, treści krwistej w lewym stawie kolanowym, wylewów krwawych na podudziu prawym, na bocznej przyśrodkowej powierzchni kolana lewego, wylewów krwawych trzonu macicy i okolicy lewego jajnika, na bocznej lewej powierzchni języka, pęknięcia błony śluzowej przełyku, podtorebkowego pęknięcia śledziony, złamania kości nosa z przemieszczeniem, złamania kości strzałkowej prawej, złamania powierzchni kłykcia przyśrodkowego kości udowej lewej, złamania mostka, złamania żeber II i III po stronie prawej, złamania żebra IV po stronie lewej, które spowodowały wstrząs urazowo-krwotoczny spowodowany urazem wielonarządowym, w wyniku których W. A. poniosła śmierć na miejscu zdarzenia, a pasażer T. P. doznał obrażeń ciała w postaci stłuczenia głowy ze wstrząśnieniem mózgu, stłuczenia lewej strony klatki piersiowej i złamania dna lewego oczodołu, które naruszyły prawidłowe czynności narządów jego ciała na okres powyżej 7 dni, przy czym R. P. dopuścił się popełnienia czynu w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 kk w zb. z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk,

oraz tego że,

2) w nocy z 13 na 14 sierpnia 2016 roku o godzinie 1.40 w miejscowości A., gmina N., na trasie B. – A., w ruchu lądowym prowadził samochód osobowy marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) będąc w stanie nietrzeźwości 2,93 promila alkoholu we krwi, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości oraz w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

Zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 roku Prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem z uwzględnieniem warunków w jakich ruch się odbywa. Pojęcie „bezpieczna szybkość pojazdu” – jak zauważył SN – jest pojęciem o charakterze relatywnym i w związku z tym żaden akt prawny nie może za pomocą wyrażonych cyfrowo wskaźników (np. km/h) określić jaka szybkość pojazdu jest szybkością bezpieczną (vide: wyrok SN z dnia 3.08.1972 roku, Rw 734/72, IP 1972 nr 7-8, poz. 4). Prędkość bezpieczna wyznacza system: kierowca – pojazd – droga. Elementy te pozostają ze sobą w stosunku wzajemnego powiązania i uwarunkowania. W systemie tym najważniejszą rolę odgrywa kierujący pojazdem, jest

jedynym świadomym elementem sytuacji drogowej i w głównej mierze od niego zależy poziom bezpieczeństwa ruchu (tak P. Boesler – Psychiczna sprawność kierowcy a bezpieczeństwo jazdy, Warszawa 1979, str. 5). Na reakcje kierowcy mają wpływ nie tylko stałe cechy osobowe, ale również zmienny stan psychofizyczny, zmęczenie, rodzaj sytuacji drogowej, hałas, alkohol. Na proces reagowania kierowcy wywierają także wpływ choroby doraźne, jak i długotrwałe. Nie bez znaczenia jest umiejętność przewidywania i zdolność skupienia uwagi. W orzecznictwie SN podkreśla się, że prędkość bezpieczna jest uwarunkowana sytuacyjnie. Kierujący pojazdem, mając na uwadze okoliczności dotyczące jego osoby, np. stan psychofizyczny, umiejętności, a także elementy odnoszące się do drogi i pojazdu, ma wybrać taką prędkość, która pozwoli mu zapanować nad pojazdem. Ocena, czy prędkość jest bezpieczna w danych warunkach jest pozostawiona kierującemu pojazdem. Znaczy to, że prędkość bezpieczna to taka, na którą może sobie w danych warunkach pozwolić konkretny kierowca prowadzący określony pojazd. Kierowca musi bezbłędnie oceniać wszystkie wyżej wymienione warunki i w zależności od nich wybrać prędkość właściwą (R. A. Stefański – Prędkość bezpieczna w orzecznictwie Sądu Najwyższego, BRD 1996, nr 3-4, str. 24). Szybkość jest rzeczą względną – stwierdził Sąd Najwyższy – i staje się nadmierna z chwilą, gdy kierowca nie jest w stanie opanować samochodu (tak wyrok SN z dnia 18 marca 1960 roku, II K 389/58, Biuletyn SN 1961, nr 1, dodatek nr 6, poz. 63). Dla każdego kierowcy w zbliżonych warunkach drogowych prędkość bezpieczna będzie określana inną wielkością absolutną. W orzecznictwie SN przyjęto, a Sąd w niniejszym składzie pogląd ten aprobuje i uznaje za własny, że przy znacznym upojeniu alkoholowym kierowcy nawet szybkość 20 czy 10 km/h może być uznana za nadmierną, zagrażającą bezpieczeństwu na jezdni (tak wyrok SN z dnia 20 września 1960 roku, II K 574/59). Za prędkość bezpieczną nie może być bowiem zawsze uznana prędkość odpowiadająca prędkości administracyjnie dozwolonej, tj. ustalonej w przepisach. Zasadnie SN przyjął, że zachowanie tzw. prędkości administracyjnie dozwolonej nie może samo przez się świadczyć o tym, że kierowca zachował prędkość bezpieczną w rozumieniu art. 19 ustęp 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Utrzymanie prędkości w granicach maksymalnie określonej przepisami nie świadczy o zachowaniu prędkości bezpiecznej. Oceny, czy w konkretnym wypadku była rozwinięta szybkość nadmierna, nie można dokonywać tylko przez porównanie, czy szybkość rozwijana przez kierowcę pojazdu mieści się w granicach dozwolonych, lecz należy jej dokonywać na tle konkretnych okoliczności danego wypadku, albowiem kierowca ze względu na szczególne okoliczności powinien zmniejszyć szybkość prowadzonego przez siebie pojazdu mechanicznego do takich granic, by w każdej chwili panował nad prowadzonym pojazdem i nie dopuścił do powstania wypadku (tak też wyrok SN z 9 sierpnia 1958 roku, sygn. III KRn 858/58).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, iż z opinii Laboratorium Kryminalistycznego KWP w B. (k. 197-201) wynika, że R. P. kierując V. (...) poruszał się bezpośrednio przed wypadkiem z prędkością nie mniejszą niż 40 km/h poza terenem zabudowanym, a zatem w miejscu, gdzie obowiązywało ograniczenie prędkości do 90 km/h. Dla pokonywanego łuku była to prędkość nadmierna, a zatem niebezpieczna. Należy też pamiętać, że kierując autem znajdował się w wysokim stanie nietrzeźwości wynoszącym 2,93 promila alkoholu we krwi, zaś samochód posiadał niesprawny technicznie układ hamulcowy osi tylnej (k. 122-130 opinia). Zdaniem Sądu oskarżony naruszył zatem zasadę prędkości bezpiecznej. W piśmiennictwie wskazuje się, że jeżeli na danej drodze obowiązuje dla samochodu osobowego prędkość dopuszczalna 90 km/h to może być ona prędkością bezpieczną tylko w przypadku obiektywnie dobrych warunków odnoszących się do drogi, pojazdu i kierującego (por. S. Soboń – Kodeks drogowy. Komentarz z orzecznictwem NSA, SN i TK, część I, Warszawa 2008, str. 147). Nie wymaga szerszego uzasadnienia stwierdzenie, że naturalnym skutkiem nietrzeźwości jest obniżenie sprawności psychomotorycznej, wydatnie zwiększające utratę kontroli nad prowadzonym pojazdem i pogłębiające zagrożenie bezpieczeństwa na drodze dla pozostałych jej użytkowników. Sąd w niniejszym składzie w całości podziela i uznaje za własny pogląd wyrażony w orzecznictwie, iż ustalając prędkość pojazdu kierujący nim musi mieć na uwadze nie tylko swe umiejętności i doświadczenie w prowadzeniu pojazdu, ale także aktualny stan, w jakim się znajduje. Zły stan fizyczny lub psychiczny jest przeciwwskazaniem do prowadzenia samochodu. Wtedy bowiem kierowca musi liczyć się z tym, że jego reakcje psychiczne muszą być znacznie opóźnione i przykładowo droga zatrzymania pojazdu znacznie się wydłuży. Osoba znajdująca się w bardzo złej kondycji, np. po nieprzespanej nocy, powinna zastanowić się, czy stan, w jakim się znajduje nie dyskwalifikuje jej w danym czasie jako kierującego (tak wyrok S.A. w Katowicach z dnia 7 kwietnia 2005 roku, sygn. II AKa 92/05, LEX nr 151798, KZS 2005/7-8/116). Zdaniem Sądu kierując pojazdem samochodowym w wysokim stanie nietrzeźwości wynoszącym około 2,93 promila alkoholu we krwi R. P. nie dostosował prędkości do

warunków panujących na drodze, stanu technicznego pojazdu i do swojej małej sprawności psychomotorycznej, a tym samym naruszył zasadę prędkości bezpiecznej. Jego sprawność psychofizyczna była ograniczona z uwagi nie tylko na stan nietrzeźwości, ale również mając na uwadze późną godzinę nocną (około 1.40). W tych okolicznościach również warunki drogowe, a w szczególności konieczność pokonania zakrętu o określonej krzywiznie, obliżowały oskarżonego do co najmniej dużego zmniejszenia prędkości.

Nie ulega wątpliwości, że stan nietrzeźwości kierowcy nie przesądza automatycznie o winie w spowodowaniu wypadku drogowego, nie mniej jednak – jak zauważył to Sąd Najwyższy – jeżeli sprawca prowadząc pojazd mechaniczny w takim stanie, dopuszcza się nawet nieumyślnie naruszenia zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i naruszenie to jest przyczyną wypadku drogowego, to ponosi on surowszą odpowiedzialność karną, niezależnie od wpływu tego stanu na spowodowanie wypadku i jego skutki (wyrok SN z dnia 26.11.1997 roku, sygn. V KKN 64/97).

Nadto zarzucanych mu czynów oskarżony dopuścił się w ramach recydywy z art. 64 § 1 kk (k. 131-142 odpisy wyroków z adnotacjami o okresie odbywania kar pozbawienia wolności).

Sąd podzielił zatem kwalifikacje prawne postawionych oskarżonemu zarzutów w akcie oskarżenia. Oba zarzucone mu czyny były skierowane przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

Przy wymiarze kar Sąd miał na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i 2 kk. Miał zatem na uwadze orzeczenie kar uwzględniających winę oskarżonego oraz ocenił stopień szkodliwości społecznej czynów przypisanych oskarżonemu, szczególnie opisanego w pkt 1, jako bardzo wysoki. Miał również na względzie cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, jak i w ramach prewencji indywidualnej.

Wymierzając kary jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, w tym za przestępstwa podobne (karta karna k. 98-100, odpisy wyroków k. 131-142).

Z drugiej strony jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął po uwagę przyznanie się przez oskarżonego na rozprawie do popełnienia zarzucanych mu czynów i fakt, że ostatecznie składając wniosek o dobrowolne poddanie się karze nie unikał on odpowiedzialności za popełnione przestępstwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż należy uwzględnić wniosek oskarżonego o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania postępowania dowodowego w trybie art. 387 kpk. W ocenie Sądu okoliczności popełnienia czynów i wina oskarżonego nie budziły wątpliwości, a cele postępowania zostały osiągnięte mimo nie przeprowadzania rozprawy w całości. Podkreślenia wymaga, że uwzględniając wniosek sąd nie mógł wymierzyć oskarżonemu innej kary lub środka karnego niż wnioskowane przez oskarżonego i zaakceptowane przez prokuratora, oskarżycieli posiłkowych, ich pełnomocnika i pokrzywdzonego (vide: red. Z. Gostyński – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, tom II, Warszawa 1998, Dom Wydawniczy ABC, str. 204).

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd:

- skazał R. P. za czyn z punktu pierwszego aktu oskarżenia na mocy art. 177 § 2 kk w zb. z art. 177 § 1 kk w zw. z art. 178 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, zaś na mocy art. 177 § 2 kk w zw. z art. 178 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 42 § 3 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio,
- skazał R. P. za czyn z punktu drugiego aktu oskarżenia na mocy art. 178a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 42 § 3 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Stwierdzić należy, iż oskarżony swoim działaniem wykazał rażące lekceważenie podstawowych zasad porządku prawnego. W tej sytuacji Sąd doszedł do wniosku, iż orzeczone kary są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów oraz stopnia jego zawinienia. Przy wymierzaniu oskarżonemu kar pozbawienia

wolności Sąd wziął także pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynów, który jest bardzo wysoki, gdyż prowadzenie pojazdu mechanicznego w wysokim stanie nietrzeźwości z samej zasady charakteryzuje się co najmniej znacznym stopniem społecznej szkodliwości z uwagi na powodowanie realnego zagrożenia dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu drogowego. Oskarżony, świadomy zagrożenia jakie wywołuje kierowanie pojazdami w stanie nietrzeźwości, przed rozpoczęciem jazdy wprawił się w wysoki stan nietrzeźwości, lekceważąc sobie bezpieczeństwo innych osób, a nadto wykazał lekceważącą postawę wobec norm prawnych. Powyższe okoliczności, przekonują, iż jedynie wymierzenie oskarżonemu surowych kar mogło przekonać go do konieczności przestrzegania porządku prawnego. Czyny których się dopuścił cechuje bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości tak z uwagi na zagrożenie dla innych uczestników ruchu wywołane jego zachowaniem (niebezpieczeństwo wypadku), poważne skutki czynów (śmierć pasażerki pojazdu i obrażenia ciała drugiego z pasażerów), jak i rażące lekceważenie norm prawnych. Na mocy art. 42 § 3 kk za każdy z czynów Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Wyrokując w tym zakresie Sąd kierował się zarówno wysokim stężeniem alkoholu stwierdzonym w organizmie R. P., jak też konsekwencjami jakie czyny jego spowodowały dla dobra chronionego jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji. Każdy kierowca musi bezwzględnie zdawać sobie sprawę z zagrożenia, jakie niesie dla bezpieczeństwa jego i innych uczestników ruchu drogowego prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości, kiedy zmysły odpowiedzialne za szybkość jego reakcji, procesy myślowe oraz inne zachowania wpływające na bezpieczeństwo w ruchu, są przytępione działaniem alkoholu. Osoba taka musi sobie również uświadamiać, iż prowadząc pojazd po uprzednim spożyciu alkoholu spotka się z surowymi konsekwencjami karnymi takiego postępowania.

Jednocześnie mając na uwadze, iż zachodzą warunki z art. 85 § 1 i 2 kk, art. 86 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego karę łączną w wymiarze 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności. Przy wymiarze kary łącznej Sąd zgodnie z art. 85a kk miał na względzie cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawej społeczności.

Na podstawie art. 90 § 2 kk, art. 85 § 1 i 2 kk, art. 88 kk orzeczono wobec oskarżonego łączny środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

Obligatoryjne było orzeczenie wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Mając na uwadze brak dochodów oskarżonego Sąd na mocy art. 43a § 2 kk orzekł świadczenie pieniężne w kwocie niewiele wyższej niż minimalna przewidziana za przestępstwo z art. 178a § 4 kk przepisami kodeksu karnego, tj. w wysokości 12.000 (dwanaście tysięcy) złotych.

Sąd na podstawie art. 47 § 3 kk zobowiązany był orzec od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych nawiązki. Środki karne w postaci rekompensat pieniężnych na rzecz osób, którym została wyrządzona krzywda mają znacznie wychowawcze, oskarżony winien zrozumieć, że musi ponosić konsekwencje swoich czynów również w wymiarze finansowym. Z powyższych względów Sąd na podstawie art. 47 § 3 kk za czyn z punktu pierwszego aktu oskarżenia orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego T. P. oraz osób najbliższych dla zmarłej W. A. – ojca E. K. i brata D. K., nawiązki w kwotach po 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych. W ocenie Sądu w/w kwoty niewątpliwie w żaden sposób nie odpowiadają krzywdom poniesionym przez oskarżycieli posiłkowych w wyniku przestępstwa, pokrzywdzeni mają jednak możliwość dochodzenia dalej idących roszczeń na drodze procesu cywilnego. Należy podkreślić, iż na rozprawie w dniu 16 stycznia 2017 roku oskarżyciele posiłkowi i ich pełnomocnik mimo pouczenia o treści art. 447 § 5 kpk zgodzili się na orzeczenie nawiązek w zaproponowanej przez oskarżonego wysokości (k. 349).

Na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach od 18 sierpnia 2016 roku godzina 12.30 do 16 stycznia 2017 roku godzina 11.35, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 627 kpk.

Wysokość kosztów zastępstwa procesowego każdego z oskarżycieli posiłkowych Sąd ustalił na podstawie § 11 ustęp 1 pkt 2 i § 11 ustęp 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800).

Wysokość kosztów obrony z urzędu Sąd ustalił na podstawie § 17 ustęp 1 pkt 2 i ustęp 2 pkt 3 w zw. z § 4 ustęp 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1714).

O należnej Skarbowi Państwa opłacie orzeczono na mocy art. 2 ust 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. nr 49, poz. 223 ze zm.).